

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Sant Jaume, apòstol

Jaume és un dels dotze apòstols de Jesús, fill de Zebedeu. Ell i el seu germà van ser cridats pel Senyor mentre estaven arreglant les seves xarxes de pescar en el llac de Genesaret. Van rebre el nom de «Boanerges», que vol dir fills del tro, per llur impetuositat.

En els evangelis s'explica que Jaume estigué implicat en el miracle de la filla de Jaire, que fou un dels tres apòstols testimonis de la Transfiguració i que després Jesús el va convidar, juntament amb Pere i l'altre Jaume, a compartir la seva pregària a l'Hort de Getsemaní.

Els Fets dels Apòstols expliquen que aquests

es van dispersar per tot el món per portar la Bona Nova. El nostre apòstol fou el primer martiritzat, ja que va morir executat per ordre del rei Herodes Agripa I el 25 de març de l'any 41.

Tanmateix, una antiga tradició afirma que Jaume va anar a Espanya abans de la seva mort, a Galícia i a Saragossa, on va rebre l'aparició de la Mare de Déu del Pilar. També es diu que els seus deixebles van traslladar el seu cos a Galícia i per això la seva tomba, a Santiago de Compostel·la, és un centre mundial de pelegrinatges, meta del camí de Sant Jaume, que realitzen tantes persones en una experiència del tot aconsellable.

Diumenge XVI de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi (18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corre-gué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es proster-nà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent [...]»

Abraham entrà de pressa a la tenda [...]. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

Salm responsorial (Salm 14)

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les

seves promeses, el seu misteri secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poble, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

Abraham, Marta i Maria | Mn. Marc Majà i Guiu

Abraham, que estava descansant a l'entrada de la tenda, veié tot d'una tres homes aturats davant d'ell. Volent ser atent i hospitalari amb els caminants, es posà tot seguit a preparar-los un bon àpat. Quan tot va ser apunt, el patriarca «es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven». Abraham, doncs, acollí la visita i, seguidament, l'acompanyà, l'escoltà, hi dedicà temps. Són dos moments d'una mateix fet, d'un mateix capteniment envers els altres: «acollir» (donar una bona benvinguda) i «estar amb l'altre» (dedicar-li temps). De poc servirà acollir algú si, per una cosa o una altra, pràcticament no me'l miro, no m'interesso per ell, no l'escolto. I, a l'inrevés, es crearà una situació ben freda si tenint algú al costat, estant amb ell, no sóc capaç de

trencar el gel per iniciar una conversa acollidora, per adreçar-li una paraula de reconeixement.

Marta i Maria encarnen bé aquests dos moments: Marta, que acull i obsequia el visitant; Maria, que s'asseu als seus peus i l'escolta. Jesús però, en el fons, és acollit i acompanyat per *les dues* germanes. I les seves paraules faran veure, en últim terme, la importància cabdal d'escoltar les seves paraules, d'estar amb Ell.

D'alguna manera, Abraham, d'una banda, i Marta i Maria, de l'altra, encarnen aquella manera de ser que l'espiritualitat cristiana anomena *contemplatiu en l'acció*. És a dir: estem cridats a viure la nostra vida cristiana, el seguiment de Crist, donant-nos totalment a allò que tenim entre mans (l'acció) sense perdre mai la presència de Déu en la nostra vida (la contemplació). Que Déu ens hi ajudi.

Et apostolicam Ecclesiam | Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Església és apostòlica. Així ho confessem en el Credo. Un primer significat d'aquesta característica de l'Església prové del mateix sentit de la paraula «apòstol». L'Església és missió, enviada a tots els homes a anunciar la Bona Nova de Jesús. Quan confessem que l'Església és apostòlica afirmem que tots els membres de l'Església, en raó del baptisme i de la confirmació, són enviats per Crist a evangelitzar. «L'apostolat és tota l'activitat del Cos Místic que tendeix a estendre el Regne del Crist arreu de la terra» (AA, 2).

Quan diem que l'Església és apostòlica afirmem la relació clara d'aquesta amb els dotze deixebles de Jesús, els quals foren enviats per Jesús en missió, fent-los apòstols seus. Sant Pau expressa que la missió dels apòstols, no solament fou un fet puntual, sinó que té relació amb el mateix fonament de l'Església: *Formeu un edifici construït sobre el fonament dels apòstols i els profetes, que té el mateix Jesucrist per pedra angular* (Ef 2,20). L'Església era i és apostòlica perquè va ser fundada sobre els apòstols, testimonis escollits i enviats en missió pel mateix Crist.

Per la mateixa acció de l'Esperit que actua en l'Església, el fonament apostòlic és constant en la vida i la missió de l'Església. És el que anomenem la «Tradició apostòlica». Aquest concepte és fonamental per a entendre la vida de l'Església, tant en la fe, com en la celebració i la vida, i en la mateixa organització de l'Església. Ens ensenyava Benet XVI: «La

Tradició no és transmissió de coses o de paraules, una col·lecció de coses mortes. La Tradició és el riu viu que es remunta als orígens, el riu viu en què els orígens són sempre presents. El gran riu que ens porta a l'eternitat. I, en ser així, en aquest riu viu es realitza sempre de nou la Paraula del Senyor: *Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món* (Mt 28,20)» (26-4-2006). Quants malentesos referits a la vida de l'Església no serien trets del davant nostre si comprenguéssim què és la Tradició apostòlica!

I l'Església és apostòlica perquè «continua essent ensenyada, santificada i regida pels apòstols fins al retorn del Crist, gràcies als seus successors en el càrrec pastoral: el col·legi dels bisbes, assistit pels preveres, en unió amb el successor de Pere!» (CEC, 857). La missió pròpia i específica dels bisbes, assistits pels preveres, és que la Tradició viva es mantingui, per la gràcia de l'Esperit Sant, fins a la fi dels segles. El beat John Henry Newman en el seu itinerari de la recerca de la veritat, que el va portar de la fe anglicana a la fe catòlica, afirmava, referint-se al fet de la revelació cristiana: «Una revelació no és donada si no existeix autoritat que decideixi què és el que és donat. I així, per tal de distingir els desenvolupaments veritables dels falsos, és necessària una autoritat suprema; sense una seu infal·lible, l'única unitat possible és una comprensió d'opinions diverses, tal com una uniformitat buida.»

Agenda litúrgica de la setmana

21 ■ Diumenge XVI de durant l'any / Cicle C. Sant Llorenç de Bríndisi, prevere i doctor de l'Església (†1559-1619). Sant Daniel, profeta (629 aC).

Lectures: Gènesi 18,1-10a / Salm 14 / Colossencs 1,24-28 / Lluç 10,38-42

Litúrgia de les hores: Setmana IV

22 □ Dilluns. Santa Maria Magdalena. *Lectures:* Èxode 14,5-18 / Salm Èxode 15,1-2.3-4.5-6 / Joan 20,1.11-18

23 □ Dimarts. Santa Brígida, religiosa patrona d'Europa (1302-1373).

Sant Cassià, abat (c.360- c.433). Sant Apol·linar, bisbe i màrtir (s. II). *Lectures:* Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8

24 ■ Dimecres. Santa Cristina, verge i màrtir (†300). Sant Xarbel Makluf, prevere (1828-1898).

Lectures: Èxode 16,1-5.9-15 / Salm 77 / Mateu 13,1-9

25 ■ Dijous, apòstol (†44). *Lectures:* Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28

26 □ Divendres. Sant Joaquim i san-

ta Anna, pares de la Verge Maria.

Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / Mateu 13,18-23

27 ■ Dissabte. Sant Cugat, màrtir (†304). Santa Natàlia, màrtir (825-852). *Lectures:* Èxode 24,3-8 / Salm 49 / Mateu 13,24-30

28 ■ Diumenge XVII de durant l'any / Cicle C. Santa Caterina Tomàs, verge (1533-1574). Sant Víctor, papa (s. II). Sants Nazari i Cels, màrtirs.

Lectures: Gènesi 18,20-32 / Salm 137 / Colossencs 2,12-14 / Lluç 11,1-13

Una nova Jornada Mundial de la Joventut: Rio de Janeiro

La història de la JMJ

Un fet curiós citat pel decret de beatificació de Joan Pau II explica l'interès de Wojtyła per la «gent», les

persones concretes, no solament per la «multitud que reunia». Durant una missa a Varsòvia, Joan Pau II es va adonar que els joves, en les zones més allunyades de l'altar, anaven i tornaven, bevien cervesa i coca-cola. En privat afirmà que «aquí hi hagut un canvi en la societat, no sols ens hem de fixar en els primers llocs. Els vips estan sempre asseguts de la mateixa manera, però "els marges" són importants i mereixen la nostra atenció».

Les Jornades Mundials de la Joventut, iniciativa seva, són avui un punt fonamental de la pastoral de l'Església. Benet XVI ha expressat aquesta constant adaptació a la realitat canviant dient que «una nova generació arriba, amb nous problemes. La generació de finals dels seixanta, amb les seves peculiaritats, va venir i va marxar. Àdhuc la següent generació, més pragmàtica, ha envellit». Navarro Valls —el qui fou portaveu de la Santa Seu— diu que molts joves «van veure el valor de la veritat en el seu missatge, tot i que és molt diferent del que escoltaven en els fòrums convencionals», encara que a vegades, assenyala, «no tinguin la força per a viure el nivell ètic que proposa».

Tot va començar amb una trobada promoguda pel papa Joan Pau II en 1984. La Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), com va ser denominada a partir de 1985, continua mostrant al món el testimoniatge d'una fe viva, transformadora i mostrant el rostre de Crist en cada jove.

Són ells, els joves, els protagonistes d'aquesta gran trobada de fe, esperança i unitat. La JMJ té com a objectiu principal donar a conèixer a tots els joves del món el missatge de Crist, però és veritat també que a través d'ells el «rostre» jove de Crist es mostra al món. La Jornada Mundial de la Joventut ofereix cada dos o tres anys una trobada internacional dels joves amb el papa, que dura aproximadament una setmana. L'última edició internacional de la JMJ va ser realitzada a l'agost del 2011 a Madrid, Espanya, i va reunir joves de més de 190 països.

La XXXVIII Jornada Mundial de la Joventut tindrà lloc del 23 al 28 de juliol del 2013 a la ciutat de Rio de Janeiro i té com a lema «Aneu i feu deixebles entre totes les nacions» (Mt 28,19).

El testimoni de Vargas Llosa

En la seva habitual columna en el diari *El País*, el premi Nobel de Literatura, Mario Vargas Llosa, va assenyalar, després de l'èxit de la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid, que s'ha fet evident que Occident necessita del catolicisme per a subsistir. En el seu article titulat «La festa i la croada», Vargas Llosa, que es declara agnòstic i és un constant detractor dels ensenyaments de l'Església, elogia l'espectacle d'un Madrid «envaït per centenars de milers de joves procedents dels cinc continents per assistir a la Jornada Mundial de la Joventut que va presidir Benet XVI».

Vargas Llosa, nascut al Perú però de nacionalitat espanyola, afirma que la JMJ va ser «una gegantina festa de noies i nois adolescents, estudiants, joves professionals vinguts de tots els racons del món a cantar, ballar, resar i proclamar la seva adhesió a l'Església catòlica». Segons Vargas Llosa, existeixen «dues lectures possibles d'aquest esdeveniment»: una, que veu en la JMJ «un festival més de superfície que d'entranya religiosa»; i una altra, que la interpreta com «la prova que l'Església de Crist manté la seva puixança i la seva vitalitat». Després d'esmentar les estadístiques que assenyalen que només el 51% dels joves espanyols es confessen catòlics i que només 12% practica la seva religió, Vargas Llosa diu que, «des del meu punt de vista, aquesta gradual declinació del nombre de fidels de l'Església catòlica, en comptes de ser un símptoma de la seva inevitable ruïna i extinció, és més aviat ferment de la vitalitat i energia que el que en queda —desenes de milions de persones— ha vingut mostrant, sobre-

tot sota els pontificats de Juan Pau II i de Benet XVI.

»En tot cas, prescindint del context teològic, atenent únicament la seva dimensió social i política, la veritat és que, encara que perdi fidels i s'encongeixi, el catolicisme està avui dia més unit, actiu i bel·ligerant que en els anys en què semblava a punt d'estripar-se i dividir-se per les lluites ideològiques internes».

Els ensenyaments de la JMJ segons Benet XVI

«Primer, hi ha una nova experiència de la catolicitat, la universalitat de l'Església. Això és el que ha impressionat immediatament els joves i tots els presents: venim de tots els continents i, encara que mai no ens hem vist abans, ens coneixem. Parlem llengües diverses i tenim diferents hàbits de vida, diferents formes culturals i, no obstant això, ens trobem immediatament units, junts com una gran família. Es relativiza la separació i la diversitat exterior. Tots quedem tocats per l'únic Senyor Jesucrist, en el qual se'ns ha manifestat el veritable ésser de l'home [...]. I, en fi, la litúrgia comuna constitueix una espècie de pàtria del cor i ens uneix en una gran família.

»Una de les experiències més importants d'aquells dies ha estat per a mi la trobada amb els voluntaris de la Jornada Mundial de la Joventut. En donar el seu temps, l'home dona sempre una part de la pròpia vida. Al final, aquests joves estaven visiblement i "tangiblement" plens d'una gran sensació de felicitat: el temps que havien lliurat tenia un sentit; precisament en el fet de donar el seu temps i la seva força laboral havien trobat el temps, la vida. I, llavors, alguna cosa fonamental se m'ha fet evident: aquests joves havien ofert en la fe un tros de vida, no perquè havia estat manat o perquè amb això es guanyava el cel.

»Finalment, com a última característica que no cal descurar en l'espiritualitat de les Jornades Mundials de la Joventut, voldria esmentar l'alegria. D'on ve? Com s'explica? Segurament hi ha molts factors que hi intervenen alhora. Però, segons el meu parer, el decisiu és la certesa que prové de la fe: jo sóc estimat. Tinc una missió en la història. Sóc acceptat, sóc estimat.»

Principals actes de la Jornada Mundial de la Joventut 2013

Dilluns 21 de juliol, arribada del Sant Pare al Brasil. Serà rebut a l'aeroport internacional de Rio a les 4 de la tarda, hora local (21'00, hora espanyola).

Dijous 25, a les 6 de la tarda (23'00), benvinguda dels joves al Papa, a la platja de Copacabana.

Divendres 26, a les 6 de la tarda (23'00), viacrucis amb els joves a la platja de Copacabana.

Dissabte 27, a partir de 2/4 d 8 del vespre (00'30), vetlla de pregària amb els joves, al Campus Fidei.

Diumenge 28, a les 10 del matí (15'00), missa de clausura i d'enviament presidida pel papa Francesc. Al final anunciarà el lloc de la pròxima Jornada Mundial de la Joventut.

Els tres darrers actes podran ser seguits per 13TV.

Exercicis espirituals: una experiència de Déu

Agafar uns dies de recés per oxigenar-se espiritualment: exercicis espirituals. No te'n penediràs, reserva't uns dies per al teu cor, per al teu interior. Que el nostre descans no sigui sols exterior: tots necessitem sentir Déu, estar amb ell i agafar forces per a la nostra vida.

De l'1 al 5 d'agost, al Seminari de Solsona tindran un lloc uns exercicis espirituals, dirigits a laics, predicats per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic. El preu és de 220 euros. Per a inscripcions: contactes Solsona: c/e efl@bisbatsolsona.cat, tel. 629 428 683; contactes Vic: c/e bisbatdevic@bisbatvic.com, tel. 938 832 655.

Els inicis del cristianisme de la nostra diòcesi de Vic, a propòsit d'una troballa feta als Prats de Rei | Antoni Pladevall i Font

La història es fa amb documents, normalment escrits, però també amb testimonis aportats per la arqueologia. Quan es parla de la nostra diòcesi i també d'altres diòcesis catalanes, com les d'Urgell, Vic, Tortosa, Lleida o Empúries, s'acostuma a posar com a primera data de la seva existència l'any 516 o el 519, que és quan comencen les actes dels nostres concilis provincials; però això no té altre fonament que trobar el nom d'un bisbe d'aquestes diòcesis signant al final de les actes del concili. El testimoni d'una carta del papa Innocenci I, afegida a les actes d'un concili celebrat a Toledo vers l'any 400, ens diu que aleshores a Girona ja hi havia bisbe i només que el nou bisbe no fou elegit canònicament o amb consentiment del poble. La troballa d'un manuscrit amb cartes de Consenci a sant

Agustí, descobert vers l'any 1980, ens va fer avançar al 419 l'existència de les diòcesis de Lleida i d'Osca, així com dóna el nom d'un arquebisbe de Tarragona, de nom Ticià, que en el 420 va convocar un concili al qual van assistir set bisbes, dels quals no es dóna el nom, però que ens confirma que per aquell any ja estaven creades la resta de diòcesis històriques catalanes, llevat de les d'Ègara-Terrassa, creada en el 450, i de la de Solsona, en el 1594.

El nou document arqueològic trobat als Prats de Rei, a finals del maig passat, deixa clar que allà hi vivien cristians entre els anys 380 i 420, que és quan es pot datar el fragment de lauda sepulcral de mosaic, trobat en unes obres que es feien al voltant de l'església, i, per tant, ens dóna fe de l'existència de cristians en aquell lloc.

La vila dels Prats de Rei, de la comarca d'Anoia o sector de la Segarra calafina, és avui dia una petita població de poc més de 500 habitants, però que té un passat de molt relleu en la nostra història. Centra un ampli i singular municipi, molt poc poblat, però els testimonis i unes làpides romanes, que es mostren en el cancell de l'església parroquial de Santa Maria, ens re-

Continua a la pàgina següent...

ISCRVIC

Batxillerat i Llicenciatura en
Ciències Religioses

**Cursos per a l'obtenció de la DECA
de Primària i Secundària**
Matrícula oberta curs 2013-2014

Període de matriculació: del 15 al 31 de juliol,
i primera setmana de setembre.

www.iscrvic.org / secretaria@iscrvic.org / Tel. 93 886 15 55

Institut Superior de
Ciències Religioses
de Vic

corden que la població actual, que s'asseu sobre una població ibèrica, fou també centre d'un municipi romà, el *Municipium Sigarrense*, que ha donat nom a la Segarra i que fou un centre polític i religiós en els temps passats com a nucli d'una sots-vegueria medieval i d'un deganat i arxiprestat religiós que tenia una àmplia demarcació i també una nodrida comunitat de preveres a la seva església parroquial.

Molt sovint, quan es fan obres d'excavacions als Prats de Rei i al seu entorn, apareixen testimonis del seu vell passat, guardats en el seu petit però interessant museu local. La troballa que aquí posem en relleu va aparèixer en unes obres d'arranjament de paviment i clavegueram fets prop l'església, que després s'han continuat amb una campanya d'excavacions.

El fragment cristià trobat és sols una part, d'uns 30 x 80 cm, d'una làpida de mosaic de les qual només se'n coneixen set en tot Catalunya, ornada amb un *crismó*, que eren una modalitat molt freqüent a l'Àfrica del nord, abans seu d'unes riques i esplendoroses comunitats cristianes que varen influenciar molt els orígens

del nostre cristianisme. Ho comproven restes de basíliques a Catalunya i a les Balears de tipus plenament africà, els màrtirs Cugat i Feliu també africans i les estretes relacions de sant Cebrià de Cartago i de sant Agustí d'Hipona amb gent del nostre país.

El *crismó* és un dibuix que enllaça les tres primeres lletres del nom de Crist amb l'Alfa i Omega, les lletres que indiquen que el seu domini va del començament de la fi dels temps. En els primers segles de l'Església abunden les seves representacions en les catacumbes i en tot l'àmbit cristià. Aquesta troballa, encara que malmesa pel pas del temps i obres fetes anteriorment en el lloc, tot i el seu estat fragmentari, dóna testimoni de l'existència d'un notable grup cristià a la capital de municipi segarrenç, que vivia al pas del segle IV al V de la nostra era i, per tant, és lògic pensar que no era pas sol. En resum, que el cristianisme s'havia estès àmpliament per la Tarraconense i per tota la península, amb una especial influència del nord d'Àfrica, que abans de l'any 311 ja ens enviava missioners, que hi havia també bisbe i diaques a Tarragona abans del 259, que consta ja un bisbe a Barcelona l'any 347 i a Girona abans del 400; també, com s'ha dit, tenien bisbes Lleida i Osca abans del 400 i no dubtem que a Vic i a la resta del país s'havien creat ja les antigues diòcesis abans de l'any 400. Tot això ens permet d'evocar aquest valuós fragment de làpida sepulcral dels Prats de Rei, que devia pertànyer a un cristià notable i qui sap si ja a un prevere o dirigent de la seva comunitat cristiana.

Joaquim Riera Bardia, apòstol de l'Adoració Nocturna

Joaquim Riera Bardia, de noranta-dos anys, ens deixava quan feia poques hores que s'havia acabat la jornada de Corpus Christi. Una gran personalitat, difusor del carisma de l'Adoració Nocturna.

Nascut a Manresa el 9 de desembre de 1921, inicià el seu camí com a adorador el 23 de juliol de 1955. El Dijous Sant (15 d'abril) de 1965 fou escollit president diocesà de l'Adoració Nocturna de Vic i feia uns vint-i-cinc anys que era delegat de tot Catalunya de l'Adoració Nocturna espanyola. El 24 d'octubre de 1971 organitzà la primera Jornada d'Espiritualitat Adoradora a la Cova de Sant Ignasi, jornades que s'han anat repetint des d'aleshores cada dos anys. El 30 de setembre del 2012, a la mateixa Cova de Sant Ignasi i en el context

d'aquestes jornades, se li féu un homenatge per la trajectòria duta fins al moment.

Les seves exèquies es van celebrar a la Seu de Manresa, presidides pel bisbe Mons. Romà Casanova

Estival | Pere Oliva, pvre.

Definitivament, amb l'inici del mes de juliol arriba l'estiu. Amb aquests primers dies de calor, ens anem fent càrrec que durant aquesta temporada estival tocarà suar, caldrà sortejar com es pugui les temperatures elevades i dedicar-nos a hidratar de manera correcte el nostre cos, mentre el sol, aquest sentinella vigilant, escampa la seva influència a bastament.

El temps d'estiu té els seus avantatges: ens permet gaudir d'una lluminositat abundant, d'uns capvespres agradables quan la calor minva, de la possibilitat de fruitar de la natura, que es dibuixa en l'anar i tornar de les onades a la platja o en el ritme constant i abundantment generós del curs dels nostres rius, que del Pirineu a la Mediterrània van vestint de vida la ribera ben amada de pobles i activitats humanes...

L'estiu permet —en el període vacacional— reduir la marxa, trencar la monotonia del treball i descobrir indrets, assaborir moments i, potser, gaudir del temps, ben lentament. Llegir, viatjar, descansar, desconnectar... són exercicis que a l'estiu troben el seu aprofundiment.

I per què no pregar? Cercar aquella sintonia discreta que ens vincula amb el Senyor i que ens regenera el cor; viure d'aquella presència callada que acompanya cadascú en les diverses dedicacions de l'existència; i acollir el

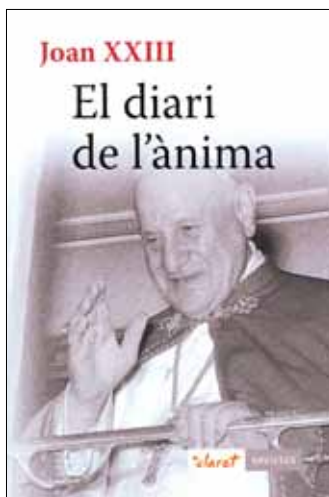
regal amorós d'un sentit espiritual de la nostra vida que ens porta a trobar el rostre de Déu Pare en Jesucrist, com també en els germans que la quotidianitat ens posa a tret.

Aquest temps per al silenci, aquesta possibilitat d'aturar-se o de moure's per descobrir nous paratges, ubicats en la geografia del cor o en una referència cartogràfica, són necessaris per a tots. Sense aquests períodes, potser defalliríem o restaríem immòbils en una actuació aparentment frenètica de treball i acció sense nord ni rumb.

Lamentablement, hi ha qui no pot gaudir d'aquest temps preuat, especialment en aquests moments de crisi, i aquesta negació entela el goig estival.

Tot i això, descobrir la novetat de la vida en el riu que es regenera constantment, en el gerani que ennobleix la finestra de casa i en la lentitud d'una tarda que es resisteix a morir i vol persistir en el capvespre... aquestes descobertes són a l'abast de tothom i ens nodreixen d'aquella sensibilitat que ens disposa a viure de la pregària.

Que aquests mesos estivals estimulin en nosaltres aquest itinerari espiritual, tan necessari per a retornar a les tasques habituals, i, talment una vitamina, revifin en tots nosaltres el gust per la Vida!

Libres | **El diari de l'ànima** | Joan XXIII

Amb motiu del cinquantenari de la mort de Joan XXIII l'editorial Claret ha tingut l'encert d'editar novament (és la tercera edició catalana) *El diari de l'ànima* del beat Joan XXIII. Es tracta, a hores d'ara, d'un clàssic de l'espiritualitat cristiana. Efectivament, llegir el diari del Papa Bo —que amb la convocatòria del Concili Vaticà II va engegar l'*aggiornamento* de l'Església catòlica a mitjan segle XX— és endinsar-se en la seva ànima senzilla, bondadosa, serena, que el féu capaç de reflectir el rostre paternal de Déu envers tota la humanitat i el llançà a iniciatives de gran audàcia. Aquesta nova edició en la nostra llengua aprofita la valuosa traducció que, a partir de l'original italià, en féu en el seu moment dom Just M. Llorens, monjo de Montserrat, i hi aporta diverses millores.

full diocesà | Solsona i Vic**DIRECTORS:**

VIC: Xavier Bisbat
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 889 19 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60